

El jardí màgic

En el pintoresc poble de Vilassar de Mar, conegut pel seu aroma a mar i pels seus carrers plens d'història, vivien dues nenes molt especials, la Tanit i la Isona. La Tanit, amb els seus cabells daurats com els camps de blat, era aventurera i intrèpida. La Isona, en canvi, tenia els ulls tan clars com el cel i era amant dels llibres i els misteris.

Un dia d'estiu, mentre jugaven a prop de la platja, van trobar un antic mapa desgastat que el vent havia portat fins als seus peus. El mapa mostrava un camí cap a un lloc secret dins de Vilassar de Mar, un jardí màgic que, segons les llegendes, es revelava només als cors purs.

La Tanit i la Isona, plenes d'entusiasme, van decidir seguir el mapa. El seu viatge les va portar a travessar els carrers estrets del poble, passant per davant de la famosa Torre del Baró i l'església de Sant Joan, fins a arribar a un antic camí que les conduïa cap a l'interior.

A mesura que avançaven, el paisatge es transformava. Les cases van donar pas a camps de flors i arbres fruiters, i el soroll del poble es va fondre amb el cant dels ocells i el murmuri del vent entre les fulles.

Finalment, després d’una llarga caminada, van arribar a una vella porta de fusta coberta de vinya. Amb el cor palpitant d’excitació, la Tanit i la Isona la van empènyer suaument. Davant seu, es va desplegar un jardí com mai havien vist.

El jardí màgic estava ple de flors de colors vius, arbres que semblaven ballar amb el vent, i una petita bassa on els peixos daurats jugaven sota l’aigua cristal·lina. Al centre, hi havia un antic pou de pedra, i al seu costat, una taula de pedra amb un llibre obert.

Les nenes, curioses, es van apropar al llibre. En les seves pàgines, hi havia escrit un missatge: «El jardí màgic necessita la vostra ajuda. Les estrelles del cel han perdut el seu camí, i sense la seva llum, el jardí perdrà la seva màgia. Trobeu el camí de les estrelles i torneu-les al cel.»

La Tanit i la Isona, sense dubtar-ho, van acceptar el repte. Van començar a buscar pistes pel jardí, observant cada flor, cada arbre, cada raconet. Després de molt buscar, van descobrir una sèrie de pedres brillants que formaven un camí.

Seguint el camí de pedres, van arribar a un racó secret del jardí, on una antiga font de pedra estava il·luminada per una llum tènue. Al voltant de la font, hi havia incrustades petites estrelles de cristall que no brillaven.

Recordant el missatge del llibre, la Tanit i la Isona van començar a cantar una dolça melodia, una cançó que la Isona havia après dels seus llibres. A mesura que la música omplia l’aire, les estrelles de cristall van començar a brillar, una a una, il·luminant tot el jardí amb una llum màgica.

De sobte, una brisa suau va aixecar les estrelles del seu lloc, portant-les cap al cel, on van començar a lluir amb tota la seva esplendor. El jardí màgic, gràcies a l'ajuda de la Tanit i la Isona, havia recuperat la seva llum i la seva màgia.

Les nenes, meravellades pel que acabaven de viure, van tornar al poble amb el cor ple de felicitat i els ulls plens d'estrelles. Des d'aquell dia, cada nit, miraven el cel sabent que elles havien ajudat les estrelles a trobar el seu camí de retorn.

I així acaba el conte de la Tanit i la Isona, dues nenes valentes i pures de cor que van salvar el jardí màgic de Vilassar de Mar i van aprendre que, juntes, podien fer màgia.